

TRUYỆN THƠ

NẮNG MƯA LÀ BỆNH CỦA TRỜI

Bà già nghèo khổ quá trời
Cùng hai con gái sống đời khó khăn
Hai cô buôn bán kiếm ăn
Suốt ngày vất vả, quanh năm muộn phiền.
Cô con lớn bán nhang đèn
Cho người đi lễ, ở trên cửa chùa,
Cô kia lại bán ô dù
Trước trường học nọ, khách mua không nhiều,
Mẹ con quả thật gieo neo
Long đong kiếp sống, buồn thiu cõi lòng.
Lão bà lo ngại vô cùng
Rối theo thời tiết xoay vòng đổi thay
Luôn gây ảnh hưởng không hay
Khiến bà nghĩ ngợi, lo ngày lo đêm.

Những hôm mưa gió liên miên
Cô con gái lớn nhang đèn ế ngay
Người đi lễ Phật vắng thay
Bà già rầu rĩ héo đầy ruột gan.

TRUYỆN THƠ

Những hôm nắng đẹp hanh vàng
Cô con gái nhỏ cửa hàng vắng teo
Dù kia ế ẩm. Thêm nghèo!
Bà già lo lắng đủ điều mãi thôi
Trong tâm bà lão rối bời
Nảo phiền theo với chuyện trời nắng mưa.

Một ngày nọ gặp nhà sư
Bà bèn trút hết tâm tư muộn sầu
Nỗi lòng u uẩn bấy lâu,
Sư bèn khuyên nhủ đôi câu chân thành:
"Đổi thay suy nghĩ của mình
Chuyện trời mưa nắng thường tình sá chi
Cuộc đời sẽ hết sầu bi
Sẽ vui hơn nếu nghĩ suy đúng đường!
Hôm nào nắng đẹp phố phường
Trên chùa nhiều khách thập phương ra vào
Bà nên vui sướng biết bao
Nhang đèn bán hết, dạt dào niềm vui!
Hôm nào mưa gió dập vùi
Bà con ngoài phố tới lui ướt người
Hàng dù đất tựa tằm tươi
Thì bà cũng lại sướng vui vô cùng!
Thế là nếu cứ nhìn chung
Bà còn may mắn đáng mừng hơn ai
Vi rằng mưa nắng mặc trời
Hai cô con gái kiếm lời luân phiên!"

Sư nói phải, bà lặng yên
Ngẫm ra có lý bà liền theo ngay
Kể từ khi đó hàng ngày
Nghĩ suy theo cách chỉ bày của sư

TRUYỆN THƠ

Niềm vui về ngập tâm tư
Gia đình thoải mái hơn xưa bội phần
Ấm êm, hoan hỷ vô ngần
Mặc cho mưa nắng xoay vần trên người,
“Nắng mưa là bệnh của trời”
Mặc trời! Bà cứ thảnh thơi! Lo gì!
Nội tâm khi chuyển hóa đi
Nhìn đời tốt đẹp, sầu bi chẳng còn!

LS. Ngô Tăng Giao

(phỏng theo tập truyện văn xuôi
NHỮNG HẠT ĐẬU BIẾT NHẢY
của Lâm Thanh Huyền, Phạm Huê dịch)

